

Sygnatura akt I C 473/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 26 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Sumiński

Protokolant: sekretarz Marcin Jaruga

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa D. G.

przeciwko (...) S.A.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności (art. 840 kpc)

1. oddała powództwo,
2. o kosztach procesu orzeka na podstawie art. 98 par. 1 i 3 k. p. c. i ustalając, że powód przegrał proces w całości, szczegółowe ich rozliczenie pozostawia do rozstrzygnięcia referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt IC 473/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 maja 2016 r. powód D. G. wniósł powództwo przeciwegzekucyjne o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla m. stołecznego W. w W. z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie I Nc 20950/09. Powód zażądał również zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych i udzielenia zabezpieczenia powództwa poprzez zawieszenie powództwa egzekucyjnego. W uzasadnieniu pozwu podał, że spełnił swoje roszczenie przed wydaniem nakazu zapłaty albowiem zawsze regulował swoje zobowiązania względem pozwanego T- mobile na bieżąco. Podniósł także, że zobowiązanie w chwili wydania nakazu zapłaty było przedawnione. **(k 2 - 3 - pozw)**

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2016 r. Sąd oddalił wniosek o zabezpieczenie powództwa przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 906887/15. **(k. 11 – postanowienie)**

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł, że roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem Sądu przedawnia się z upływem 10 lat. **(k. 12 - 13 – odpowiedź na pozw)**

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu z dnia 5 maja 2009 r. w sprawie I Nc 20950/09 Sąd Rejonowy dla m. stołecznego W. w W. wydał nakaz zapłaty, na podstawie którego pozwany zobowiązany był do zapłaty na rzecz (...) S. A. kwoty 1. 272, 94 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. Klauzulę wykonalności nadano w dniu 8 grudnia 2009 roku (k. 9 akt I Nc 20950/09 – nakaz zapłaty k. 5 załączonych akt KM 906887/15 – tytuł wykonawczy).

W dniu 6 stycznia 2010 roku pozwany wystąpił o wszczęcie egzekucji do komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy W.. W dniu 12 lipca 2010 roku Komornik umorzył tę egzekucję wobec jej bezskuteczności (k. 1 i nast. załączonych akt KM 2763/10- wniosek, postanowienie)

W dniu 10 stycznia 2014 roku pozwany wystąpił ponownie o wszczęcie egzekucji do komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy W.. W dniu 15 czerwca 2015 roku Komornik umorzył także tę egzekucję wobec jej bezskuteczności (k. 1 i nast. załączonych akt KM 65945/14 - wniosek, postanowienie).

Obecnie, na podstawie wniosku z dnia 6 listopada 2015 roku, toczy się trzecia egzekucja wobec powoda (k. 1 akt KM 906887/15 – wniosek)

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy dla m. stołecznego W. w W. odrzucił wniosek powoda o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od w/w nakazu zapłaty oraz odrzucił sprzeciw. Postanowienie jest prawomocne.

(k. 26 akt I Nc Nc 20950/09 – postanowienie).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów , w tym także akt zgromadzonych w ramach związanych z niniejszą sprawą postępowań.

Dowody te nie budzą żadnych zastrzeżeń ani wątpliwości co do ich wiarygodności.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na oddalenie w całości.

Powództwo przeciwegzekucyjne powód oparł na przepisie art. 840 par. 1 pkt 2 k.p.c.

Powództwo opozycyjne, oparte na omawianej podstawie, jest dopuszczalne, o ile nie zachodzą przeszkody w postaci niedopuszczalności drogi sądowej, powagi rzeczy osądzonej lub zawisłości sporu. **Dłużnik nie może w drodze tego powództwa zmierzać do wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia sądu stanowiącego tytuł egzekucyjny (por. wyrok SN z dnia 12 grudnia 1972 r., II PR 372/72).** Powód w niniejszym postępowaniu kwestionuje treść orzeczenia sądowego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności - co nie jest istotą powództwa przeciwegzekucyjnego w myśl art. 840 k.p.c.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 podstawą powództwa opozycyjnego mogą być tego rodzaju zdarzenia, **które zaszły po powstaniu tytułu egzekucyjnego** (zamknięciu rozprawy w przypadku tytułów sądowych, **z jednym wyjątkiem - spełnieniem świadczenia**) **i spowodowały wygaśnięcie zobowiązania dłużnika lub niemożność jego egzekwowania**. Pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w oparciu o powyższą podstawę możliwe jest zatem jedynie, gdy w okresie pomiędzy nadaniem klauzuli wykonalności (zamknięciem rozprawy w przypadku tytułów sądowych) a wyegzekwowaniem świadczenia powstaną zdarzenia, w wyniku których zobowiązanie wygasło albo też nie może być egzekwowane. Przykładem takiego zdarzenia mogą być: zapłata długu, zwolnienie zeń, odnowienie, potrącenie, przedawnienie. **Takie zdarzenia powstałe w innym okresie (poza spełnieniem świadczenia) nie mogą być podstawą żądania pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności lecz mogą tylko uzasadniać wniesienie określonych środków zaskarżenia**. W przedmiotowej sprawie nie miały miejsca opisane w poprzednim zdaniu zdarzenia, które spowodowałyby wygaśnięcie zobowiązania powoda po powstaniu tytułu egzekucyjnego czyli po wydaniu nakazu zapłaty.

Podniesione przez powoda okoliczności nie zasługują na uwzględnienie także z innych przyczyn. Pomimo tego, że powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie uczynił zadość spoczywającemu nań ciężarowi dowodowemu w myśl art. 6 k. c.; nie przedstawił albowiem żadnych dowodów, a tym samym **nie wykazał, by w istocie wykonał swoje zobowiązania wobec pozwanego**. Nie przedstawił na tę okoliczność dowodów w postaci wydruków przelewu bankowego ani pokwitowań przyjęcia gotówki, które dowiodłyby, że zapłacił kwoty objęte

tytułem wykonawczym. Skoro z faktu spełnienia świadczenia wywodził skutek w postaci wygaśnięcia zobowiązania, co miałyby uzasadniać powództwo opozycyjne, powinien był ten fakt, w myśl wspomnianej normy art. 6 k. c., udowodnić. Tym samym jego twierdzenia co do wykonania zobowiązania pozostają gołosłowne.

Nadto, niezasadny jest zarzut przedawnienia roszczeń pozwanego. **Zgodnie albowiem z art. 125 par. 1 k. c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem Sądu przedawnia się z upływem 10 lat.** Tym samym skoro egzekucje były wszczynane na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty odpowiednio w latach 2010, 2014 i 2015, nie doszło do przedawnienia roszczeń egzekwującego wierzyciela. Zarzut zaś ewentualnego przedawnienia roszczeń pozwanego, które to przedawnienie miałyby nastąpić jeszcze przed wydaniem nakazu zapłaty (tytułu egzekucyjnego), nie może się ostać albowiem prowadziłby do ponownego rozpoznania już prawomocnie rozstrzygniętej sprawy. Naruszałby przeszkodę procesową w postaci res iudicata. Przypomnieć należy raz jeszcze, że **dłużnik nie może w drodze tego powództwa zmierzać do wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia sądu stanowiącego tytuł egzekucyjny (por. wyrok SN z dnia 12 grudnia 1972 r., II PR 372/72).** W konsekwencji uznać należy, że w ramach procesu opozycyjnego można obejmować zarzutami tylko takie przedawnienie, które nastąpiło po wydaniu orzeczenia (zamknięciu rozprawy); wcześniejsze, ewentualne przedawnienie nie może uzasadniać powództwa przeciwegzekucyjnego. W niniejszej zaś sprawie nie doszło, z przyczyn wyżej wskazanych, do późniejszego (czyli po powstaniu nakazu zapłaty) przedawnienia roszczeń wierzyciela

Reasumując, w przedmiotowej sprawie nie została spełniona żadna z przesłanek uprawniająca dłużnika do żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego zgodnie z normą art. 840 § 2 k.p.c. Powód kwestionuje treść sądowego orzeczenia zaopatrzonego w klauzulę wykonalności czyli kwestionuje prawomocne rozstrzygnięcie sądu stanowiące tytuł egzekucyjny, w sytuacji, gdy celem powództwa przeciwegzekucyjnego określonego w art. 840 k.p.c. jest pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo jego ograniczenie, co należy odróżnić od uchylecia postanowienia sądu o nadanie klauzuli wykonalności. Także ewentualna weryfikacja postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności niewątpliwie zmierzająca do zakwestionowania tej klauzuli, może nastąpić tylko poprzez wniesienie zażalenia i z powołaniem się na uchybienia proceduralne w toku postępowania klauzulowego. Tymczasem powództwo z art. 840 k.p.c., jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem i w konsekwencji musi być oparte na przyczynach materialnoprawnych – podstawach wymienionych w punktach 1–3 omawianego przepisu (por. też uchwała SN z dnia 17 kwietnia 1985 r., III CZP 14/85; wyrok SN z dnia 21 lipca 1972 r., II CR 193/72).

W ramach niniejszego procesu zasadność roszczenia stwierdzonego orzeczeniem sądowym może być rozpatrywana zatem tylko na podstawie zdarzeń, które nastąpiły **po zamknięciu rozprawy (powstaniu tytułu egzekucyjnego), powództwo opozycyjne nie może więc być oparte na zarzutach poprzedzających tę datę (za wyjątkiem zarzutu spełnienia świadczenia ale w tym wypadku, o czym mowa w powyższych passusach, był on niezasadny).**

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 par. 1 i 3 k. p. c. w zw. z art. 108 par. 1 k. p. c.